Int. Instituut Soc. Geschiedenis Keizersgracht 264 Amsterdam-C.

2e Jaargang No. 13 Juni 1945

Werkend Nederland

Orgaan van de Eenheidsvakbeweging

Redacteur: C. A. Molleman

Losse nummers 10 cent
Leden ontvangen dit blad gratis

Redactie en administratie:
Hemonylaan 27, Amsterdam-Z.

Is de Eenheidsvakbeweging de vierde vakcentrale?

Vele stellen ons de vraag of wij niet in plaats van de eenheid op vakverenigingsgebied te bevorderen, met de oprichting van de Eenheidsvakbeweging de verdeeldheid nog groter maken.

Op deze zeer belangrijke vraag willen wij hier een antwoord geven.

Hoe was de toestand voorheen? Voor de oorlog waren er hier in Nederland 7 grote vakbonden plus de nodige kleinere organisaties, die alle op hetzelfde terrein werkzaam waren, maar zich niet konden losmaken van hun, laten wij het hier noemen, ideologische stroming, om te fuseren met de toen bestaande 3 grote vakcentrales.

Het was werkelijk hier in Nederland, wat men noemt, een Babylonische verwarring op vakverenigingsgebied, een toestand dus, die toentertijd reeds onhoudbaar was geworden. Het gevolg hiervan was, dat toen ons land in 1940 bezet werd, er geen hechte organisatorische eenheid op vakverenigingsgebied was. De gevolgen van deze verdeeldheid bleven dan ook niet uit. Als een kaartenhuis stortte alles ineen en wat in jaren met grote opoffering der arbeiders tot stand was gebracht, werd een gemakkelijke prooi van Woudenberg en consorten, die zelfs bij het in bezit nemen der bonnen geholpen werden door vele corrupte bestuurders, die in plaats van hun plicht te doen door af te treden, bleven zitten en het werk van de heren nog vergemakkelijkten.

De leden van de vakbonden echter dachten er anders over — gaat het niet legaal dan illegaal, en zij zetten de strijd voort.

Hoofd- en handarbeiders van diverse godsdienstige- en politieke overtuigingen bonden gezamenlijk de strijd aan tegen den bezetter. In die strijd werd de Eenheid geboren, die het mogelijk maakte zoveel afbreuk te doen aan de bevelen der bezetter. Deze Eenheid is dus in de jaren der bezetting historisch gegroeid. Wanneer over enige tijd de feiten in haar gehele omvang bekend zijn, zullen wij verwonderd staan over het vele en geweldige werk, dat hier is verricht.

Deze Eenheid nu, die steeds hechtere vormen aannam, hield natuurlijk na het beëindigen van de oorlog niet op. In deze jaren van strijd hebben de arbeiders wat geleerd — en wel, dat ten koste van alles deze Eenheid bewaard moest blijven en organisatorisch moest worden vastgelegd.

Tot wie moesten zij zich echter wenden?

Waren hun oude leiders der diverse vakbonden ook de mening toegedaan, dat het nu uit moest zijn met de oude verdeeldheid? Dat er nu nieuwe wegen gevonden en bewandeld moesten worden om te komen tot één grote Vakcentrale?

Neen, jammer genoeg niet, de meesten van hen dachten, dat er in die 5 jaren van bezetting niets was veranderd en zij rustig hun oude plaats weer in konden nemen en wel met hun taak verder konden gaan, welke gedurende de bezetting zo ruw was afgebroken. Zij hadden de klok stilgezet tijdens die dagen en moesten hem nu weer op gang brengen, maar in de tijd dat deze klok stil stond, was het mechaniek vastgeroest en liep deze niet meer. De arbeiders hadden het vertrouwen in hun vakbondsleiding verloren. En de poging, die zij aanwendden om door de z.g. overkoepeling het werk weer op gang te brengen mislukte, want de arbeiders wensten eenheid. Niet in commissies die in bepaalde gevallen een ruggespraak hielden en dus alleen het hoofdbestuur raakte, maar de eenheid van onderop, die alle werkers van hoofd en hand ongeacht hun godsdienstige of politieke overtuiging verbindt tot één grote vakbeweging.

Bij het beëindigen van de oorlog hier in Europa, was er geen vakcentrale, waarin de arbeiders zich aaneen konden sluiten en werden dus gedwongen tot het sichten van een vakbond over te gaan. Deze vakbond is dus niet de 4e Vakcentrale, een instituut, dat de verdeeldheid op vakverenigingsgebied nog groter maakt, maar de e e r s t e en daarom de e n i g e vakcentrale. En hierbij kunnen wij steunen op de woorden, die de voorlopige voorzitter van het N.V.V. C. v. d. Lienden, ten aanzien van het Internationale Vakverenigingscongres bezigde:

„Door het I.V.V. is voor de oorlog belangrijk werk gedaan, maar als een nieuwe organisatie de mogelijkheid biedt even gedegen, doch omvangrijker te zijn, dan dient deze gevormd te worden."

De Eenheidsvakbeweging heeft deze voorwaarden in zich, zij is bezig zich met een fabelachtige snelheid te ontwikkelen. Overal in de bedrijven, zowel bij de overheid als in het particuliere bedrijf worden werkcomité's gevormd en treden de arbeiders toe tot de Eenheidsvakbeweging.

De E.V.B. zal niet alleen een vernieuwing brengen op ideologisch gebied, maar ook organisatorisch.

Er is een verschil tussen de vakbeweging van toen en de Eenheidsvakbeweging van thans. Was voorheen een werknemer uitsluitend georganiseerd naar zijn beroep, thans wordt hij georganiseerd naar zijn bedrijf of industrie. Het kan dus niet meer voorkomen, dat in de strijd voor betere levensvoorwaarden, in een bedrijf of tak van industrie de arbeiders, b.v. de metaalbewerkers, los staan van de timmerlieden, maar omdat hun belangen parallel lopen, zullen zij gezamenlijk die strijd voeren. Ieder, die dus in een bepaalde tak van industrie werkzaam is, onverschillig welk beroep hij daarin uitoefenen, of zij nu hoofd- of handarbeiders zijn, allen staan schouder aan schouder in één vakbond en alleen zo kunnen successen verkregen worden.

Ten slotte wenden wij ons tot de oude bestuursleden der oude vakbeweging, waar zeer bekwame leiders onder aanwezig zijn; blijf niet vast zitten aan de oude dogma's en vormen, maar kom tot ons en helpt mede de strijd te organiseren en te voeren in het belang van de Ned. werkers.

Alleen één hechte vakbeweging, waarin plaats is voor allen, die de eenheidsgedachte zijn toegedaan, kan positieve resultaten geven.

Het conflict bij de arbeidsreserve

Het begon bij de arbeiders die tewerkgesteld waren op de objecten West- en Coenhaven.

Zij hadden grieven van allerlei aard en trachten deze, door bij de werkleiding op verbetering aan te dringen, uit de weg te ruimen. Zonder resultaat echter.

Het gevolg was dat besloten werd, het werk neer te leggen, omdat er niet langer onder die omstandigheden verder gewerkt kon worden.

Hierbij sloten zich aan de arbeiders van de werkobjecten Bosplan Schiphol en de arbeiders, die bij verschillende takken van de dienst der Gemeente tewerkgesteld waren.

Zij wenden zich toen tot de Eenheidsvakbeweging, die op het standpunt stond, dat het niet juist was in deze tijd, nu alles in het werk gesteld moest worden, om zo snel mogelijk te komen tot het herstel van de Nederlandse volkskracht, te staken.

De verlangens van de arbeiders waren echter voor inwilliging vatbaar en billijk en verzocht het bestuur om een onderhoud met de Overheid, om tot een opheffing van het conflict te komen.

De verlangens van de arbeiders waren de volgende:

1. uitschakeling van de Nederlandse Heide Mij. als uitvoerster der werkzaamheden;
2. een gelijk loon voor allen, die door de arbeidsreserve tewerkgesteld waren, nl. 67 ct. per uur, plus een duurtetoeslag van 25 pCt.;
3. betere regeling van vervoer van en naar het werk;
4. betere regeling van het verstrekken van voedsel op het werk;
5. verstrekking van werkkleding en schoeisel.

De burgemeester van Amsterdam stond het onderhoud toe, waarbij buiten hem nog aanwezig waren, twee leden van het M.G., de directeur der Gemeente Reiniging en de heer Kaan als hoofd der Arbeidsreserve.

Van de zijde der werknemers waren aanwezig twee bestuurders der Eenheidsvakbeweging en twee vertegenwoordigers der stakingsleiding.

Op deze conferentie werden toezeggingen gedaan, die, wanneer deze werden doorgevoerd, het niet langer nodig maakten de staking te laten voortduren. Na twee dagen staken, werd deze opgeheven en gingen de arbeiders weer aan het werk.

Van deze toezeggingen werd echter niets nagekomen, zodat de arbeiders besloten het werk weer neer te leggen.

Op een grote vergadering van al diegenen, die bij het conflict betrokken waren, ongeveer 3½ duizend man, werd dit besluit eenparig genomen.

De Eenheidsvakbeweging waarschuwde met klem tegen deze staking, maar ondanks dat, legden de werkers der arbeidsreserve het werk neer.

Thans behoort het conflictw weer tot het verleden, en is aan de verlangens voldaan.

De bij de werkende bevolking van Nederland zo gehate Ned. Heide Mij., is uitgeschakeld en wordt er een loon uitbetaald van 76 ct., 80 ct. en 86 ct., resp. voor ongeschoolden, geoefenden en vaklieden, per uur, dit als het gemiddeld loon, plus toeslag volgens de C.A.O., geldend voor het bouwbedrijf, terwijl de andere verlangens door organisatie op het werk geregeld konden worden.

Bovenstaande was niet nodig geweest, wanneer de Overheid vanaf de bevrijding zich bewust was geweest van datgene wat er onder het merendeel van de Amsterdamse werkende bevolking leefde. Zij was zich echter hiervan niet bewust, getuige het bovenstaande conflict, wat door haar vermeden had kunnen worden. Alleen al het feit, de wederopbouw van ons zo gehavend land in handen te leggen van een Maatschappij, die het vertrouwen niet heeft van de arbeiders, getuigt reeds, dat de Overheid in belangrijke mate tekort schiet in haar taak. Ook bij de bepaling van de lonen werd geen rekening gehouden met de gestegen kosten van het levensonderhoud, waardoor het voorkwam, dat de arbeiders in vele gevallen niet in staat zijn om hun levensmiddelen te kopen. Het hele conflict had vermeden kunnen worden, wanneer bij het uitwerken der plannen voor het uitvoeren van dergelijke igrijpende werkobjecten, de arbeiders zelf mede geraadpleegd worden.

En nu kan men wel beweren, getuige een manifest, uitgegeven door vroegere bestuurders van de Bouwvakarbeidersbond, dat dit inderdaad gebeurd is, maar wij vragen ons af, met welk recht dienen zij zich nog aan als vertegenwoordigers der arbeiders. Bovenbedoelde bestuurders waren vijf jaar lang niet op hun posten aanwezig. In de moeilijkste jaren der geschiedenis van de Nederlandse arbeidersklasse, waren ze niet te vinden. Nu komen ze terug om hun stoffige zetels weer in te nemen op een manier, die zeker niet de sympathie van de arbeiders, werkzaam bij de Arbeidsreserve, kan wegdragen. In het bedoelde manifest worden de arbeiders opgeroepen de zwetsers links te laten liggen. Ze beseffen schijnbaar niet, dat ze daarmee een aanval doen op allen, die bij dat conflict betrokken waren. Niet een „paar zwetsers" hebben de staking doorgevoerd, maar het besluit is genomen door allen in een vergadering in één der Amsterdamse kerken. Of zoals de vrije pers het noemde „Unaniem".

Het blad „Trouw" brucht zelfs naar voren, dat de Eenheidsvakbeweging gewaarschuwd had tegen een dergelijke actie en adviseerde om over te gaan tot een korte protest-staking. Desondanks viel het bekende besluit bij de arbeiders zelf. Aan hun taaie volharding en aan hun eenheid is het te danken, dat de verfoeilijke en zo gehate Heide Mij., is uitgeschakeld. Aan hun eenheid is het te danken, dat de voedseldistributie beter is georganiseerd en niet aan het gekonkel achter de schermen.

Laten de vroegere bestuurders dit alles overdenken en ophouden met hun aanvallen op de arbeidersklasse.

A. C. K.

De E.V.B. ook bij het spoorwegpersoneel een feit

Nadat gedurende de oorlog door ons de verbindingen onder het spoorwegpersoneel waren onderhouden door ons blad „Werkend Nederland", waarbij wij grote steun en hulp der spoormannen hebben ondervonden, konden wij 5 Mei 1945 hoewel de vijand nog niet uit onze stad was verdreven, overgaan tot de voorlopige oprichting van de Afd. Amsterdam. Op 19 Mei j.l. volgde de definitieve oprichting, onder groot enthousiasme der aanwezige kameraden. Het zal wel uniek zijn in de geschiedenis der Vakbeweging, dat een afd. opgericht werd, die al direct ruim 600 leden telde, maar dit gebeurde hier en nog dagelijks stromen de nieuwe leden binnen.

Het is ons eerste werk geweest ons tot het spoorwegpersoneel te richten met een manifest, waarin we het personeel opwekken om tot een grote eenheid te komen en ervoor te zorgen, dat de eenheid, gedurende de staking zo schitterend gedemonstreerd, nu in de vrijheid niet meer verloren zal gaan. De voorwaarden zijn prachtig, want hebben we niet gedurende 5 lange jaren van illegaliteit schouder aan schouder gestaan, zonder ooit te letten op Godsdienst of Politieke overtuiging? We waren maar bezield door één belang en dat was de tegenstand tegen den gehaten bezetter. Zullen wij, nu het weer mogelijk is voor onze eigen belangen op te komen, deze Eenheid verwerpen? Dat zou al zeer dom en onlogisch zijn.

We moeten trachten overal tot eenheid te komen, om zodoende de voorwaarden te scheppen voor een betere maatschappij, een maatschappij waar werk en brood is voor alle werkers en geen droog brood. Zo hebben wij onze taak gezien en begrepen en de noodzakelijkheid om zulk een strijdende eenheid ook onder het spoorwegpersoneel te verkrijgen, was gezien de ervaringen, die wij hebben opgedaan in het verleden, dringender dan ooit te voren.

Het eerste manifest is met grote belangstelling ontvangen en het tekent de voortvarendheid van onze makkers, dat vele van de eisen, die erin voorkomen ook genoemd worden in de eerste na-oorlogse dienstorders van de N.S.

Hadden wij eerst een voorlopig comité om de propaganda te voeren, nu de Afdeling is opgericht hebben wij een voorlopig bestuur benoemd, die tot aan de eerste ledenvergadering het werk zal doen. De secretaris is P. G. van der Plank, v. Speykstraat 48 I Amsterdam (W.), postgiro 245542.

Reeds dadelijk heeft de jonge afdeling zich tot de directie gewend en haar medegedeeld, dat een groot deel van het personeel niet tevreden is met de huidige samenstelling van de personeelsraad en er geen genoegen mee neemt, dat deze ongewijzigd en zonder dat het personeel gelegenheid heeft gehad er zich over uit te spreken, weer ingeschakeld wordt door de directie, die in het extra D.O. deze personeelsraad aanbeveelt als onmisbare schakel bij de opbouw.

Het heeft er alle schijn van, dat het instrument personeelsraad een instrument is in de handen der directie, waarover het personeel niets te vertellen heeft. Dat is een verdraaiing der materie; de personeelsraad is en blijft een werktuig in de handen van het personeel en alleen wij zijn bevoegd erover te oordelen wie daarin onze belangen zullen verdedigen en niet anders.

In een speciaal manifest hebben wij nog eens de aandacht van het personeel hieron gevestigd.

Onze werkers kwamen reeds enige malen bijeen. Spoedig zal men het onder het personeel wel merken, dat het ons ernst is met de oplossing der problemen, die momenteel het personeel beroeren. Men handele echter niet op eigen houtje.

Houdt u steeds aan de opdrachten, die u verstrekt worden. Volgt ze nauwkeurig en met grote spoed op, anders is het onmogelijk om uit de chaos te komen, waarin we nu leven. Grote moeilijkheden zullen zich voordoen, maar al deze kunnen overwonnen worden. Nog nimmer is iemand in de geschiedenis groot geworden zonder strijd.

Moppert niet, maar steekt de handen uit de mouwen. Als een ieder zijn deel bijdraagt, dan is er een oplossing voor de hedendaagse problemen. Laat u niet alleen leiden door uw knorrende maag, maar door uw gezonde verstand. Wanneer de chaos groter wordt, zijn wij, noch het publiek daarmee gebaat. Hoe sneller het verkeer zich weer ontplooien kan, des te vlugger volgt het herstel van het economische leven.

Iedere spoorman heeft in dezen zijn taak te vervullen. Doe het zo opgewekt mogelijk. Bedenk, dat ook uw buurman honger heeft en om voedsel schreeuwt. Door niet alleen via zijn maag te denken, bevordert men de kameraadschap, die nodig is om een harmonieus geheel te vormen.

Het voedselvraagstuk heeft onze voortdurende belangstelling. Direct zijn door onze mensen alle pogingen in het werk gesteld om er voor te zorgen, dat er voedsel kwam. Aanvankelijk ging dat zeker niet gemakkelijk. Toch zijn wij erin geslaagd om voor een groot deel van het werkende personeel extra voeding te verkrijgen en het stemt verheugd, dat het grootste deel van de personen, die dat belangrijke stuk werk verricht hebben, deel uitmaken der E.V.B. Niet praten maar werken.

Eigen kantoor Amsterdam

Het is door de voortvarendheid van enkele makkers gelukt om een deel van het Centrale kantoor der E.V.B. onder te huren, waardoor wij al direct in het bezit zijn gekomen van een eigen kantoor.

Mannen, wij zeggen hier niets meer over, zorgt ervoor, dat de zaak voor elkaar komt. Voorlopig blijft het adres onzer afd. Van Speykstraat 48, 1e ét. Zodra de kantoorinrichting voor elkaar is, dan wordt ons adres daar naartoe verplaatst. Wij bouwen dus aan de inrichting van ons eigen tehuis. Ieder helpe daar naar vermogen toe bij. Vele kleintjes maken een grote.

v. d. PL.

Amsterdams Trampersoneel richt Eenheidsvakbeweging op

Oorspronkelijk was van de zijde der directie van de Gemeente-tram afgekondigd, dat nog in de maand Mei het rijdend personeel in het genot zou worden gesteld van hun vacantie. Deze maatregel verwekte bij het gehele trampersoneel grote verontwaardiging. Niet omdat zij in principe tegen vacantie zijn, maar wel om het feit, dat deze in een periode moest worden genomen, die nu niet bij uitstek geschikt is, om een vacantie als zodanig te beschouwen. Immers nog waart de honger door Amsterdam. Met een hongerige maag, zonder mogelijkheid gebruik te maken van vervoer om deze honger te bevredigen, vaak nog in het onzekere verkerend over het lot van familieleden in arbeids- of concentratiekampen, kan men niet spreken van vacantie.

Terecht waren zij van mening, dat eerst aan het herstel van onze volkskracht diende te worden gewerkt. Deze mening werd dan ook niet onder stoelen of banken gestoken; integendeel, algemeen kwam de behoefte naar voren om over deze zo belangrijke kwestie een bedrijfsvergadering te beleggen. Door de slechte vervoersmogelijkheden kon deze echter niet op een centraal punt worden gehouden. Daarom werd de medewerking van de directie ingeroepen, om in de gelegenheid te worden gesteld, deze bedrijfsvergadering in de 5 remises te houden.

Hierop werd noch toestemmend, noch afwijzend geantwoord. Wel werd toegezegd, dat er nog nadere mededelingen ovr zouden volgen. Deze kwamen echter nimmer. Door het personeel werd, wegens de urgentie van het geval besloten dit als een gunstige beslissing te beschouwen en ging over tot organisatie van de 5 vergaderingen.

Toen bleek echter, dat zij buiten de waard gerekend hadden, in de vorm van ing. Hofman. Deze had n.l., schrik niet lezers, de remises laten bezetten door de politie. Een moment dachten de trammannen, dat zij droomden. Zijn wij bevrijd of niet?

De vergaderingen gingen toch door, deels in de open lucht, deels in haastig gehuurde zalen. Inmiddels was echter de vacantiemaatregel voor het rijdend personeel opgeheven, doordat zij opnieuw werden ingeschakeld bij de Centrale Keuken.

De vergaderingen waren echter unaniem van mening, dat met het bovenstaande nogmaals de noodzakelijkheid werd bewezen, de tijdens de bezetting historisch gegroeide eenheid te bewaren.

Daarom werd besloten om tot de oprichting over te gaan van de Eenheidsvakbeweging voor het trampersoneel.

Er werd aangedrongen op de snelle organisatie van een tweede vergadering, nu echter centraal, waar dan tot de verkiezing van een definitief bestuur kon worden overgegaan. Tot zolang zal het voorlopig comité blijven fungeren als vertegenwoordiging van het gehele trampersoneel.

Verder werden twee belangrijke punten aan de orde gesteld. Een snelle en afdoende leniging van de nog steeds heersende voedselnood en een volkomen zuiveren van het bedrijf, van hoog tot laag, van al diegenen, die gedurende de bezetting met den vijand hebben geheuld en maar al te stipt hun medewerking hebben verleend bij het uitvoeren van de maatregelen van de bezetting.

Zo worden deze vergaderingen een machtige manifestatie van de eenheidswil, welke reeds tijdens de illegaliteit aanwezig was.

EENHEID

Eenheid, kreet van machtig weten,
wek de strijders tot hun plicht,
dat zij hun getwist vergeten,
roep hun harten tot het licht.
Door de tijd groeit uw gedachte,
die de schone daadkracht wekt,
die den opmars der geslachten,
met haar lichtend vaandel dekt.

Eenheid, roep in alle talen
onze broeders tot hun kracht,
Leer hun vast hun idealen
dragen door de wereldnacht.
Leer hun dan het hoogste weten,
in uw loswoord open ligt,
dat zij elken twist vergeten
voor u hoogsten makkerplicht.

J. W. JACOBS

Overgenomen uit Tijdsignalen

Hoe wij *in Amsterdam groeien*

Vijf weken na de bevrijding kunnen wij reeds zeggen, dat onze Eenheidsvakbeweging niet alleen met geweldige sprongen vooruit gaat, maar dat wij thans de zekerheid hebben, dat wij zullen slagen. Wij wisten dit. Onzekerheid daaromtrent hebben wij nooit gehad, want wij hebben vertrouwen in het onderscheidingsvermogen der werkers, dat vertrouwen is niet beschaamd.

Vooral komt dat tot uiting op de bedrijfsvergaderingen, die niet alleen druk bezocht worden, maar waar een drang naar eenheid vanuit gaat, zoals de arbeidersklasse nog maar zelden heeft beleefd.

Cijfers kunnen wij nog niet noemen, maar vast staat, dat zeker 80% van het overheidspersoneel in Amsterdam lid is van de Eenheidsvakbeweging evenzo is het in haven-, veem- en voedingsbedrijven.

Op de bedrijfsvergaderingen in metaal- en overige industriën, die wij tot nu toe hebben gehouden, waren er slechts enkele, die niet toe traden of zoals zij zelf zeggen „De kat nog eens uit de boom kijken".

Door dit geweldige succes laten wij ons niet overdonderen — maar houden het hoofd koel. — Want wij weten, dat er nog veel, zeer veel werk te verzetten is.

Wij hebben de zekerheid, dat wij kunnen steunen op de Eenheid van wil en handelen van onze leden en daarom VOORUIT.

De jongeren en de Vakbeweging

Actieve deelname aan het werk

In het verleden zijn binnen het raam van de vakbeweging nogal eens de vragen gesteld: Hoe kunnen wij de jongeren meer belangstelling voor het vakverenigingswerk bijbrengen en hoe maken wij een eind aan de passiviteit bij deze jonge mensen om deze tevens te veranderen in activiteit?

Vele middelen zijn te baat genomen om dit probleem op te lossen, doch nimmer op afdoende manier. Men zocht het in het oprichten van adspirant-afdelingen, waarin men de jongeren tot hun 18e jaar met ontspanningswerk bezig hield, om daardoor te trachten deze jongeren aan zich te binden. Dit „Bindmiddel" bleek echter in de practijk niet de gewenste resultaten op te leveren.

Waren de oorzaken van oppervlakkige aard of lagen zij dieper? Wij zijn van mening, dat deze kwestie meer van psychologische aard is, m.a.w. nauw verband houdt met de geestesgesteldheid, de verlangens van onze jeugdige kameraden. En daarom moesten de toegepaste middelen wel falen.

Deze jongeren voelden zich, ook al waren ze volgens de statuten maar adspirant-leden, een d e e l van de organisatie, zij leefden met de gebeurtenissen mee, ook al omdat, en misschien wel juist d o o r d a t, de organisatie een beslissende factor was in hun economische en sociale positie.

Bij de afsluiting van de C.A.O. kwamen in de leerlingenregeling bepalingen voor, die aan verandering onderhevig waren, zonder dat echter hun mening te dien aanzien werd gevraagd. Bij stemming over de C.A.O. over referendums, candidaatstelling, afvaardigingen, samenstelling van bestuur, was voor de mening der jongeren geen plaats. Zij waren van alle beslissingen uitgesloten en moesten wachten tot de leeftijd van 18 jaar was bereikt, alvorens zij hun stem konden doen gelden.

Ook op de afdelingsvergaderingen, die zij bijwoonden, werd bij stemming over zaken de organisatie betreffende, de domper op het jeugdig enthousiasme gezet, zodat ze op geen enkele wijze uiting konden geven aan hun verlangens en konden mede beslissen over de gang van zaken in de organisatie. Deze omstandigheden waren de factoren, die de belangstelling van de jeugd voor het vakverenigingswerk deden verflauwen. Wat juist een stimulans kon zijn, om actieve werkers voor de vakbeweging te worden, ontbrak, n.l. het recht om mede te beslissen!

Willen wij in de toekomst op een jeugd kunnen bogen, die belangstelling koestert voor het vakverenigingswerk, dan zullen wij ernstig aandacht dienen te schenken aan de hierboven naar voren gebrachte feiten. En dan zijn wij van mening, dat het van groot belang is onder het oog te zien of de leeftijdsgrens waarop deze categorie van arbeiders het medebeslissingsrecht wordt verleend, niet teruggebracht dient te worden tot 16 jaar. Slechts door actieve deelname aan het werk kweekt men belangstelling voor dit werk en niet door zijpaden te bewandelen.

Een en ander is mede in belang wanneer wij het zwaartepunt leggen op de democratisering van de vakbeweging en dit zwaartepunt verplaatsen naar het bedrijf. Vooral in grote bedrijven, waarin de jeugd nogal sterk vertegenwoordigd is, zal dit blijken van heel veel waarde te zijn.

Geen
verdeeldheid
maar
Eenheid

Opmerkingen over verbeteringen in de Ziektewet

De verbetering in de uitvoering en de bestrijding van misstanden op het gebied van de sociale wetgeving, is naast het vele andere, een belangrijke taak der vakbeweging. Een goede en goed uitgevoerde sociale wetgeving draagt in belangrijke mate er toe bij, het welvaartspeil der bevolking te verhogen.

Het spreekt daarom vanzelf, dat de Eenheidsvakbeweging in haar „Program van actie" eisen naar voren brengt, die — wanneer doorgevoerd — grote veranderingen ten voordele van de werknemers op het gebied der sociale wetgeving ten gevolge zullen hebben. Het is meer dan de moeite waard daarvoor strijd te gaan voeren en daarom willen wij een korte toelichting geven over de Ziektewet.

Deze onder het bewind van minister Talma tot stand gekomen wet (1913), werd eerst in het jaar 1930, nadat er onder minister Slotemaker de Bruïne belangrijke wijzigingen in waren gebracht (1929), in gebruik genomen. Dezelfde minister heeft er nog een technische herziening in doorgevoerd, die op 1 Juli 1935 van kracht werd.

Er waren dus 17 jaren verstreken voordat deze, voor de arbeiders zo belangrijke wetgeving in haar huidige vorm tot stand kwam. De oorzaak, die de uitvoering belemmerde, is in de eerste plaats te vinden in de eerste wereldoorlog. Daarna in hoofdzaak in de strijd tussen voorstanders van de „Uitvoering der wet door de overheid" en het z.g. „Particulier initiatief", welke laatste de overwinning behaalde.

Wat waren de gevolgen?

Als paddestoelen rezen de bedrijfsverenigingen uit de grond en wij telden 55 van deze instellingen, die zich met de uitvoering der wet en de verzekering der werknemers belastten. Er wordt in de wet nadrukkelijk op gewezen (art. 89), dat:

„De regelen in haar statuten of reglement omtrent de uitkering van ziekengeld even gunstig moeten zijn als die van de wet en dat zij niet beoogt winst te maken."

Op het eerste gezicht lijkt dat niet zo slecht en toch zijn wij geen voorstanders van dit particulier initiatief, omdat de vele bedrijfsverenigingen een stroeve uitvoering der wet tengevolge hebben. Aan het doel wordt dan niet meer beantwoord en de zieke werknemer ondervindt daarvan de schade.

Onder de gegeven verhoudingen is voor de doeltreffende uitvoering der ziektewet een centraal orgaan voorwaarde. Een dergelijk centraal orgaan, dat met de uitvoering der wet belast zou zijn, kan door eenvoudige, doeltreffende administratie en onder controle van de vakbond, dus van de arbeiders zelve, voldoende zekerheid bieden.

In aansluiting hierop brengen wij enige eisen naar voren, die naar onze mening, van groot belang zijn.

1 Directe opheffing van de nadelige bepalingen, welke gedurende de bezettingsjaren waren ingevoerd.

2 100% uitkering bij ziekte (thans 80%) van het laatste gemiddelde dagloon.

3 Uitkering gedurende de duur der ziekte (thans 26 weken voor hetzelfde ziektegeval in één jaar tijd).

4 Afschaffing der wachtdagen.

5 Vrije geneeskundige behandeling.

6 Ontslagverbod tijdens de duur der ziekte.

7 Uitvoering der wet door het Centraal orgaan der Overheid „De Raad van Arbeid" en uitschakeling der bedrijfsverenigingen.

De ervaring doet ons veronderstellen, dat tegen de hier genoemde voorstellen uit het kamp der tegenstanders „bezwaren" zullen worden aangevoerd, o.a. het onhoudbare argument, „dat de prikkel om aan het werk te gaan dan zal ontbreken, wanneer het volle loon wordt uitbetaald" of „dat er langere ziekteduur zal worden voorgewend, wanneer de wachtdagen zijn opgeheven", om er nu maar enkele te noemen.

Bij voorbaat menen wij dan ook te noeten opmerken, dat behalve, dat volle oonuitkering aan den werknemer tijdens de ziekte een minimum eis is, in de meeste gevallen de kosten van levensonderhoud bij ziekte stijgen, door extra voedsel, als versterkende middelen e.d.

En wat de stijging van het aantal zieken bij afschaffing der wachtdagen betreft, is het gerechtvaardigd aan te nemen, dat bij behoorlijke sociale verzorging het gezondheidspeil hoger wordt en net ziektecijfer dus af zal nemen. Immers, werknemers, die zekerheid hebben bij ziekte doorbetaling van hun volle loon te krijgen, hetgeen volledig herstel waarborgt, kunnen gezond en dus volwaardig de arbeid hervatten. Het kwam vaak, al te vaak voor, dat werknemers soms tegen het advies van hun arts in, niet geheel genezen hun plaats in fabriek of bedrijf weer innamen en dat alléén, omdat het gezin de in mindering gebrachte 20% niet kon ontberen. Overigens kan de contrôlerend geneesheer heus wel vaststellen of de hervatting van het werk al of niet mogelijk is.

Uit het bovenstaande blijkt wel verder, dat het alleszins de moeite is alle krachten in te spannen om de naar voren gebrachte eisen te verwezenlijken. Als wij daaraan gezamenlijk en eendrachtig mede werken, zullen wij een belangrijk aandeel hebben in de strijd voor een gelukkige en betere samenleving.

1934-1945

In de tijd van voor de oorlog
werd in 't algemeen gemeld,
Dat we sober moesten leven
onder motto: er is geen geld.
Eerst een serie loonsverlaging,
hergroepering enzovoort.
Daarna weer devaluatie.
Zo ging de reactie voort.
Met tweederde van 't salaris,
zonder beterschap in 't zicht
Werd er anderwijl door nazi's
weer een wereldbrand gesticht.
Toen de oorlog dan een feit werd
hebben wij perplex gestaan.
Toen werd er met geld gesmeten;
hoe kan zo iets nu bestaan.
Na vijf jaren van ellende,
honger, loonstop en tekort
zullen we er voor moeten zorgen,
dat het nu geen loonstrop wordt.
Loonsverhoging moet er komen,
ook een redelijk pensioen.
Met een habekras de laan uit,
dat is geen manier van doen.
Slaat de handen in elkaar nu.
Sluit U aan bij d' eenheidsbond.
Als we elkaar maar goed begrijpen,
wordt de zaak vanzelf gezond.

A. KOENDERS

Uit de vergadering van Post- en Verenpersoneel 8 Juni 1945.

Program van actie
voor de Eenheidsvakbeweging

*

1. Aanpassing der lonen aan de gestegen kosten van het levensonderhoud. Evenredige verhoging der pensioenen en wachtgelden.

2. Maatregelen tot een zo snel mogelijke terugkeer van alle Nederlanders, die door den vijand gedwongen werden het land te verlaten, elders te werk werden gesteld of verblijf houden in Duitse gevangenissen of concentratiekampen. Herplaatsing van deze personen in oude functie of opname in een wachtgeldregeling. Toekenning van periodieke verhogingen, voor zover deze door afwezigheid niet konden worden verleend. Deze maatregelen dienen tevens te gelden voor hen, die zich hier te lande aan de groep van den vijand hebben onttrokken, alsmede aan illegale strijders.

3. Zuivering van de Nederlandse bedrijven van alle elementen, die gedurende de bezettingsjaren met den vijand hebben samengewerkt. Collaborateurs dienen van hun functie te worden ontheven!

4. Onmiddellijke afkondiging van een ontslagverbod en wachtgeldregeling voor arbeiders in bedrijven en bedrijfstakken, waarin door de bijzondere omstandigheden niet gewerkt kan worden.

5. Weder invoering van de arbeidswetten. Snelle invoering van een 40-urige werkweek en een bij de wet geregelde vacantie van tenminste 14 (aaneenvolgende) dagen per jaar, met behoud van loon en toekenning van vacantietoeslag.

6. Maatregelen op monetair gebied (financiël terrein), welke ten doel hebben devaluatie van de gulden tegen te gaan; woeker en oorlogswinsten te achterhalen en aankoop van noodzakelijke voedingsmiddelen, kleding en industriële installaties in het buitenland mogelijk te maken. Krachtige bestrijding van zwarte handel.

7. Premie-vrije staatsverzekering tegen de gevolgen van ouderdom, ziekte, ongeval en invaliditeit en werkloosheid, ondergebracht in een staatsverzekeringsbank, onder contrôle van de vakbeweging.

8. Regeling der arbeidsvoorwaarden door middel van een collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten tussen werkgever en werknemer. De arbeidsvoorwaarden der jongeren en van vrouwelijke werknemers dienen geregeld te worden naar het principe: gelijk loon voor gelijke arbeid.

9. Krachtige bevordering van werkgelegenheid door snelle wederopbouw der verwoeste gebieden; uitvoering van een plan van openbare werken en de bouw van goede en goedkope arbeiderswoningen.

10. Vrije keuze van werkgever, herstel van het stakingsrecht van werknemers in overheidsdienst.

11. Contrôle van de werknemers op de uitvoering en naleving van de voorschriften op sociaal-hygiënisch gebied, en op de wetten der veiligheid, alsmede op de C.A.O.

12. Aanknopen van verbindingen met belangenorganisaties van de middenstand en van de land- en tuinbouwende bevolking, teneinde tot een voor alle werkenden vruchtdragende samenwerking te komen.

Uit de „Leeuwarder Koerier" van Maandag 11 Juni 1945

Berlikum, 7 Juni.

Uitgaande van het Bestuur der Moderne Landarbeidersbond, werd hedenavond een vergadering gehouden, waarin als spreker optrad de heer Douma van Holwerd, welke sprak over het N.V.V. en de Eenheidsvakbeweging.

Na deze rede volgde een levendige discussie, met het resultaat, dat op de vraag van den voorzitter of ook iemand zich op wilde geven als lid van het N.V.V. een eenparig „Neen" werd gehoord, maar dat bijna allen in de vergadering zich uitspraken voor de Eenheidsvakbeweging.

Op het initiatief van den heer Pet uit Marssum werd een voorloopige commissie gevormd en besloten, om zo spoedig mogelijk een vergadering te beleggeen met een spreker van de „Eenheidsvakbeweging".

Artisten
organiseren zich

In de eerste openbare vergadering van het Verbond van Nederlandse Artisten, had de heer Koenen, die als vertegenwoordiger van de Eenheidsvakbeweging het woord voerde, de vriendelijkheid om ons artisten als de opvoeders en voorlichters van het Nederlandse volk te betitelen. Wij hebben de hulde geaccepteerd met al de minzaamheid, waarover een artist nu eenmaal uit hoofde van zijn beroep dient te beschikken, maar in ons diepste binnen rees toch wel enige twijfel aan het recht van de artisten om deze hulde zonder meer in ontvangst te nemen. Het is waar, dat alle artisten, ik zeg met nadruk alle artisten door de verheffing van het peil hunner prestaties, door de veredeling van hun beroep kunnen bijdragen tot de volksopvoeding, door wansmaak te bestrijden en goede smaak te bevorderen. En de artist, die het Multatuliaanse „Publiek, ik veracht U!" niet verkeerd begrijpt, doch juist goed en wel in de zin zoals Multatuli het zelf begreep, namelijk in de zin van telkens weer tot dat publiek te gaan en het geven het beste van wat men te geven heeft, is deelgenoot in de volksopvoeding.

Dat wil aan de andere kant evenwel niet zeggen, dat wij van anderen niets hebben over te nemen en te aanvaarden. Op het gebied van organisatie moeten de Nederlandse artisten, zo niet alles, dan toch nog heel veel leren. Als men er getuige van is, hoe artisten over het algemeen nog vergaderen, dan moet men erkennen, dat zij het organisatorisch nog niet bijster ver hebben gebracht. Dat is niet uitsluitend de schuld van de artisten. De anderen, die organisatorisch zoveel beter onderlegd waren, hebben het over het algemeen nooit de moeite waard gevonden, om aan de organisatie van artisten enige aandacht te besteden. Hun aantal was te gering om in de kassen van de grote vakcentrale's belangrijke bijdragen te leveren. Hun vak was te apart en te gespecialiseerd, zodat het tijd en overgave eiste om zich met de belangen van de artisten te bemoeien. Zo'n organisatie van artisten op poten te zetten, een organisatie, die in Nederlandse verhoudingen nimmer massaal zou kunnen worden, vergde dus tijd en in het begin zelfs geld. Daar waren de grote vakcentrale's niet voor te vinden.

Des te verheugender is het, dat de Eenheidsvakbeweging over de mogelijkheid en wenselijkheid van een goede artistenorganisatie blijkbaar enigszins anders denkt. Misschien wordt deze houding mede bepaald door het feit, dat de Eenheidsvakbeweging zelf ook niet in het geld zwemt en daardoor meer begrip toont voor de moeilijkheden, waarmee een artistenorganisatie in Nederland heeft te kampen en in de toekomst nog zal hebben te kampen.

Vrienden van de Eenheidsvakbeweging, wij kunnen in dit eerste artikeltje in ons blad niet alles zeggen, wat we te zeggen hebben. Wij zijn bereid om te leren van uw ervaringen op vakverenigingsgebied. Wij zijn van plan ons te sterken aan uw voorbeelden. Zijt gij ook bereid ons te steunen? Neen uw geld vragen wij niet! Wij vragen u slechts begrip voor onze zeer speciale moeilijkheden. Wij willen van u leren, maar wilt gij u ook door ons laten onderrichten? Er zijn zoveel vraagstukken, die voor ons levenskwesties zijn, en waar gij, door onnadenkendheid of door onwetendheid zo licht overheen stapt.

Daar is bijvoorbeeld de kwestie van het broodrovend dilentantisme. Het is een moeilijk vraagstuk, ook voor ons. Maar wij hopen er later met u in alle kameraadschap over te spreken, want het is een kwaad, een kwaad dat diep in de arbeidersbeweging is doorgedrongen. Nu niet meer erover. Daar zijn nog tal van andere kwesties, die u en ons ten nauwste raken. Zij komen ter sprake en nu te gemakkelijker, omdat wij immers in één beweging tezamen zijn.

Voorlopig is het belangrijkste dat ge weet, dat er een artistenorganisatie „Het Verbond van Nederlandse Artisten" bij de Eenheidsvakbeweging is.

Het secretariaat is gevestigd:

Arie van Oorschot, Kromme Mijdrechtstraat 88 II, Amsterdam-Zuid.

Onthoudt in ieder geval het adres van ons secretariaat. Het kan u te pas komen.

ALEX WINS,
Voorzitter Verbond van Nederlandse Artisten.

Naar vernieuwing

Eindelijk is de bevrijding werkelijkheid geworden en kunnen wij als vrije Nederlanders naar buiten treden in het licht der openbaarheid.

De overwinning op het fascistische monster is behaald en er is maar één wens, die in de hoofden en harten der mensheid leeft: De oorlog voorgoed uit te bannen.

De taken, die ons in de naaste toekomst te wachten staan zijn zwaar en van velerlei aard, er ligt een geweldig arbeidsterrein voor ons open.

Op sociaal-economisch terrein waar deze voornaamste taken liggen en vooral mede aan de opbouw van Nederland, de droogmaking van de geïnundeerde gebieden, het herstel van onze vernielde haveninstallaties en de leeggeroofde bedrijven zullen wij al onze aandacht wijden. Bij al deze kwesties staat ons één doel voor ogen: **„Het dienen van het algemeen belang".**

De werkers van hoofd en hand worden bij al deze werkzaamheden ingeschakeld en er zal gewerkt moeten worden om van ons gehavend en leeggeplunderd Nederland weer een welvarend land te maken. Er zullen een aantal publiekrechterlijke organen gesticht dienen te worden, waarin de werknemers vertegenwoordigd dienen te zijn. Dat bij deze belangrijke zaken de vakbeweging een grote alles omvattende taak te vervullen heeft staat zonder twijfel vast.

Bij het aan de orde stellen van het aandeel, dat de vakbeweging in de opbouw van ons industriële leven te vervullen heeft, komt eerst een andere kwestie naar voren, die van een dwingende betekenis in het belang van de gehele arbeidende klasse is.

De ordening op vakverenigingsgebied.

Waarom zoveel vakcentrales en vakbonden naar politieke, neutrale of godsdienstige inzichten? Waarom deze verdeeldheid? Waarom dit sectarisme, dit heilloze hokjesgedoe, die slechts de kracht en de macht van de arbeidersklasse fnuikt en doelloos maakt?

De gehele werkende bevolking van hoofd en hand heeft maar één gemeenschappelijk doel n.l. zekerheid te hebben geen armoede en gebrek behoeven te lijden, de werkeloosheid uit te bannen goede sociale arbeidswetten en arbeidsvoorwaarden te veroveren en stevig te verankeren.

Geen ende rechten der verdeeldheid, geen scheidsmuren van godsdienst of politiek, maar een groot en krachtig leger van de arbeid, dat een stevig bolwerk vormt tegen de reactie, die geen vernieuwing wil.

De eenheid van alle werkers van hoofd en hand moet werkelijkheid worden. De propaganda voor de Eenheidsvakbeweging hebben wij met alle krachten in de illegaliteit gevoerd.

Nu wij bevrijd zijn van de fascistische tirannie, nu onderdrukking, terreur en vervolging tot het verleden gaan behoren en alle druk van ons weg valt, komt er een vernieuwende gedachte op ons aanstormen. Een alles omvattende organisatie van hoofd- en handarbeiders, bedrijfsgewijs georganiseerd welke op politiek-neutrale grondslag staat, is mogelijk. Deze eenheidsvakbeweging mag niet vragen wat is onze politieke of godsdienstige overtuiging, maar vraagt alleen of wij niet één doel, één gemeenschapeplijk belang hebben, n.l. de verbetering der sociale en economische positie der werkers: van hoofd en hand binnen het raam der maatschappelijke verhoudingen door te voeren. Wanneer deze vraag door alle werkers bevestigend beantwoord wordt, dan is er maar één conclusie mogelijk:

„ORGANISERING IN DE EENHEIDSVAKBEWEGING".

Van redactie en administratie

Hierbij zeggen wij al onze medewerkers in de illegaliteit dank en hopen, dat wij ook in de legaliteit op hun medewerking kunnen rekenen.

Red.

OPROEP AAN ONZE PLAATSELIJKE CORRESPONDENTEN

Stuur ons verslag en cijfers over gehouden bedrijfsvergaderingen. Openbare-, plaatselijke- en streekvergaderingen.

Tevens houden wij ons aanbevolen voor toezending van al het plaatselijk nieuws op vakverenigings gebied.

RED.

RECTIFICATIE.

In de illegaliteit is een artikel in Werkend Nederland No. 9 verschenen, waarin de verkeerde houding van den Heer Fontijn, Hoofdingenieur bij Centrale Noord werd uiteengezet.

Bij nadere informatie is gebleken, dat dit niet in al zijn onderdelen op waarheid berustte.

Het feit dat genoemde Fontijn ervan beschuldigd werd naar de Feldgendarmerie te zijn gegaan over kolendiefstal, was niet juist en deze beschuldiging nemen wij dan ook terug.

Al de andere tegen hem ingebrachte bezwaren omtrent zijn arbeiders vijandige houding moeten wij handhaven.

Red.

Wie helpt ons?

Wie van onze vrienden der E. V. B. kan ons aan adressen helpen, waar schrijfbureaux en andere kantoorinventaris te verkrijgen zijn.

Ook schrijfmachines willen wij gaarne in bruikleen ontvangen.

Wie helpt ons daaraan?

Brieven aan Redactie-Administratie, Hemonylaan 27.

VERANTWOORDINGEN.

Gift van *f* 1000.— onder motto „Bart".
„ „ *f* 50.— „ „ „A E".
Onze hartelijke dank!

Bedrijfsnieuws

Verkorting arbeidsdag van het verplegend personeel

In het verleden werden meer dan eens pogingen ondernomen, om in de arbeidstoestanden van het verplegend personeel verbeterng te brengen. Echter steeds zonder enig resultaat. Door de slechter wordende voedselpositie treedt oververmoeidheid op. Het verplegend personeel voelt zich niet meer tegen zijn zware dagtaak opgewassen, temeer daar deze dagtaak door de moeilijkheden met electriciteit, warm water enz. nog zwaarder is geworden.

Einde 1944 werd de toestand zo ongunstig, dat besloten werd nogmaals besprekingen te voeren met de directies van het Wilhelmina- en Binnengasthuis, ter verkrijging van een kortere arbeidsdag. Bij de directies waren bezwaren. Zij wezen op het te kort aan verplegend personeel (wij willen hier echter aan toevoegen, dat er in het W. G. 40 verplegenden werden overgeplaatst naar de Duitse kliniek) en op de noodtoestand in de stad, die het noodzakelijk maakte alle zalen open te houden. Maar de noodtoestand op het gebied van voedselschaarste geldt toch tevens voor het verplegend personeel, waardoor onze eis verkorting arbeidsdag te me[illegible] noodzakelijk is. Als enig resultaat werd bereikt, dat het personeel „Wa[illegible] mocht gaan zitten" als het werk h[illegible]t. Dit resultaat beantwoordde in geen enkel opzicht aan onze verwachtingen.

De directies wensten geen verdere medewerking te verlenen. Wel wachten wij sinds December 1944 op een oproep van dr. Veldhuyzen voor een nadere bespreking. Na overleg besloten wij een schrijven, inhoudende een verzoek tot verkorting van de arbeidsdag, vergezeld van een lijst met handtekeningen aan den burgemeester te zenden. Wij memoreerden daarin, dat in de ziekenhuizen te Rotterdam, Utrecht en Haarlem reeds tot verkorting van de arbeidsdag was overgegaan. Tevens verzochten wij het een en ander te mogen toelichten.

Er is ons een verwijt gemaakt, dat wij met N.S.B.-ers of pro-Duitse elementen onderhandelingen gingen voeren. Wij wijzen dit verwijt af. Deze aktie wordt door het gezamelijke verplegend personeel gevoerd en wij gaan door met onze aktie, tot de zo nodige verkorting van de arbeidsdag is bereikt. De verkorting van de arbeidsdag is niet alleen van belang voor het verplegend personeel maar ook voor de patiënten van het grootste gewicht.

Het overige personeel, zoals dat van de huishouding, het kantoor en het technisch gedeelte, heeft allang de 8-uren dag, alleen het verplegend personeel niet. Indien in de ziekenhuizen tussen de verschillende groepen niet zulke grote scheidsmuren bestonden, dan zou deze aktie door het gehele personeel ondersteund zijn geworden. Dit is een aanschouwelijke les, hoe noodzakelijk het is bedrijfsorganisaties in de gemeenteziekenhuizen te hebben, waarin het gehele personeel georganiseerd is. Dan neemt het gehele personeel deel aan de te voeren aktie's voor verbetering van eigen positie. Daarom op voor een eenheidsvakbeweging, waarin alle beroepen uit het ziekenhuiswezen opgenomen zijn.

Wegens plaatsruimte verkort.

DE RED.

Spoor en Tram

Dat de eenheidsgedachte wortel heeft geschoten tot in de diepste lagen van het Spoor- en Tramwegpersoneel blijkt wel uit de berichten, die wij nu van overal in het land hebben ontvangen. Zo zijn er nu afdelingen opgericht te Nijmegen met 150 leden. Zutfen 200 leden, Eindhoven 150 leden, Hengelo 300 leden, Enschede 300 leden, Maastricht 380 leden, Venlo 25 leden, Groningen 200 leden.

In tal van plaatsen zijn er voorbereidende werkzaamheden verricht om tot oprichting te geraken, o.m. te Tilburg, den Bosch, den Haag, Haarlem, Rotterdam enz.

Na een inleiding gegeven door het voorlopige Amsterdamse Comité te Uitgeest, kon men aldaar een afdeling oprichten met aanvankelijk 26 leden. Joustra had hier getracht de mensen op te wekken het gewroet der E.V.B. niet te steunen, want de directie zou deze vakbond toch nooit erkennen. Wij hebben de erkenning van de directie niet al te zeer van node. Binnen niet al te lange tijd, wanneer wij getoond hebben, dat het ons ernst is, met de verdediging onzer rechten en wij ons een plaats in het bedrijf hebben veroverd door onze werkzaam[illegible]id op elk gebied, dan zal men er prijs op stellen, als wij willen komen. Ondanks deze ondermaatse bestrijding gaat onze groei door met een gestadige regelmaat. Het is juist deze groei die onze tegenstanders naar een bestrijdingsmiddel doet grijpen. Laten zich onze leden slechts leiden door de gedachte dat Eenheid zich niet breken laat, door laster of bedrog. De waarheid en de feiten geven ons de middelen om de machten te bereiken, nodig voor de vaststelling voor onze richtlijnen. Zodra deze bereikt zijn, moeten deze ook verwezenlijkt worden. Hoe groter onze macht, des te sneller de vaststelling onzer positie, daarom alle leden propagandist voor ons ideaal één vakbond voor het gehele spoorwegbedrijf.

Openbare vergadering in Amsterdam.

In Asta Theater belegde de afdeling Amsterdam van de E.V.B. voor Spoor- en Tramwegpersoneel een openbare vergadering voor het Spoorwegpersoneel. De zaal was bijna geheel gevuld. Onder grote belangstelling werden de redevoeringen van onze vrienden Koenen en Ter Laare aangehoord. De levendige discussies werden door beide sprekers afdoende beantwoord. Er werd een collecte gehouden voor bestrijding van de gemaakte onkosten die *f* 110 opbrengt. Alles bij alles een prachtige vergadering, die van groot nut was voor het vaststellen van de doelstellingen der E.V.B.

Ingaande 1 Juni is er een contributieregeling ingevoerd, die slechts een voorlopig karakter heeft, omdat onze leden zelf de gelegenheid krijgen, de hoogte der contributie vast te stellen. Laten de kwartaal-penningmeesters echter zorgen voor een stipte afdracht der opgehaalde contributie. Alleen dan kan onze afdeling rustig alle zaken afhandelen.

De penningmeesters dragen de gelden zoveel mogelijk op Maandag aan den voorlopigen penningmeester af, dit voor een geregelde gang van zaken.

P. G. v. d. PLANK.